

J&a

Arbos

FLATTERING

Pärt

Miserere

light morning breeze

whispering

India's plan for untouched Nicobar isles will be 'death sentence' for isolated tribe

source: The Guardian, February 2024

Exclusive: \$9bn port, airport and military base on GREAT NICOBAR ISLAND will cause 'genocide' of isolated Shompen, academics warn

Academics from around the world have urged India to cancel a huge construction project on GREAT NICOBAR ISLAND, warning it would be "a death sentence" for the Shompen hunter-gatherer people who live there.

The \$9bn (£7bn) port project, planned to transform the Indian Ocean island of 8,000 inhabitants into what has been called the "Hong Kong of India", includes the construction of an international shipping terminal, airport, power plant, military base and industrial park. It will also develop tourism.

IN AN OPEN LETTER TO THE INDIAN PRESIDENT, DROUPADI MURMU, published on Wednesday, 39 scholars from 13 countries have warned: "If the project goes ahead, even in a limited form, we believe it will be a death sentence for the Shompen, tantamount to the international crime of genocide."

Between 100 and 400 Shompen live on Great Nicobar, a thickly forested 900 sq km (350 sq mile) island, about 800 miles east of Chennai in India and only 93 miles north-west of Aceh, on the Indonesian island of Sumatra.

The Shompen rely on the rainforest for their existence and have little contact with the outside world. Isolated for so long, the academics believe they could die from disease if they come into contact with outsiders.

There is little mention in the government's plans of what will happen to the Shompen and the Nicobarese people, who also live on the island, other than to state that Indigenous people can be relocated "if required". The Nicobarese are less isolated than the Shompen and considered less vulnerable.

LAST YEAR, 70 FORMER GOVERNMENT OFFICIALS AND AMBASSADORS wrote to the president saying the project would "virtually destroy the unique ecology of this island and the habitat of vulnerable tribal groups".

THE GOVERNMENT SEES THE PROJECT AS VITAL FOR SECURITY AND defence, given the island's strategic location in the

Indian Ocean, countering China's growing presence in the region. Great Nicobar, along with the Andaman Islands, is on one of the world's busiest sea routes.

THE CABINET IS EXPECTED TO APPROVE THE PROJECT IN THE COMING months and construction of the port in Galathea Bay could begin before the end of 2024. The port would have the capacity to handle 16m shipping containers a year and could be operational by 2028. The Ministry of Environment has already given approval for 850,000 trees to be felled on the island.

Sarbananda Sonowal, minister for ports, shipping and waterways, told Indian media: "This project will be a major landmark in developing India to become a self-assured and self-reliant nation and will support the economic development of the country."

THE NATIONAL COMMISSION FOR SCHEDULED TRIBES, AN INDIAN CONSTITUTIONAL BODY, said it was not consulted about the project, which it said would "adversely impact the lives of the local tribals", according to media reports.

Environmentalists have also expressed concerns about the impact on biodiversity and ecology. Great Nicobar is home to several endemic species, including long-tailed macaques, treeshrews and scops owls. Galathea is a nesting area for leatherback sea turtles.

PETITIONS FILED BY THE CONSERVATION ACTION TRUST, A MUMBAI environmental organisation, to the National Green Tribunal, the statutory body that handles environmental disputes, were rejected in April. "The tribunal order said that it would not interfere with the clearances and that any issues and doubts had been taken care of by the ministries," said Debi Goenka, founder of the trust.

Arjun Munda, tribal affairs minister, said: "Each aspect of this project was looked at very seriously by various ministries ... the project will be executed with utmost precautions to maintain the sanctity of the place and its people."

Aag&17жa

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of impor-

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job

at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou pozici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podnícený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmnáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez nostalgie, bez sentimentu. Odvádí dobrou práci v jakékoli velikosti a přitom vypadá překvapivě moderně.

Age 17Mα

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in*

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator: Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl

pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez nostalgie, bez sentimentu. Odvádí dobrou práci v jakékoli velikosti a přitom vypadá překvapivě moderně.

J'ai refait Jannon plusieurs fois en plusieurs étapes jusqu'à arriver à la version la plus utilisable de cette année. Dans les années 1990, alors que je n'appréciais pas l'avènement des ordinateurs, je voulais préserver avec respect les inexactitudes, créer des polices pour mes

Aag&17жa

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without

any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou pozici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmnáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez nostalgie, bez sen-

Aage&17Mα

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs*

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupelost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak krešbné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmnáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez nostalgické, bez sentimentu. Odvádí dobrou práci v jakékoli velikosti a přitom vypadá překvapivě moderně. J'ai refait Jannon plusieurs fois en plusieurs étapes jusqu'à arriver à la version la plus utilisable de cette année. Dans les années

Aag&17жa

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something spe-

cial: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresběné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přírozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmnáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací

Aa g&17 mca

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence*

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or

sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou pozici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmnáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez nostalgie, bez

Aag&17Жα

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the

digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podnícený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písмовými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přírozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku

Aage&17mc

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was some-*

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarna-

tions of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfeccionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou

Aag&17жa

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment.

It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou pozici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez nostalgie, bez sentimentu. Od-

Age&17Mα

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved*

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern. V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl

pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmnáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez nostalgie, bez sentimentu. Odvádí dobrou práci v jakékoli velikosti a přitom vypadá překvapivě moderně.

J'ai refait Jannon plusieurs fois en plusieurs étapes jusqu'à arriver à la version la plus utilisable de cette année. Dans les années 1990, alors que je n'appréciais pas l'avènement des ordinateurs, je

Aag&17жa

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without

any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniackální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez nostalgie,

Age 17mα

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising*

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez nostalgie, bez sentimentu. Odvádí dobrou práci v jakékoli velikosti a přitom vypadá překvapivě moderně. J'ai refait Jannon plusieurs fois en plusieurs étapes jusqu'à arri-

Aag&17жаα

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is

something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresběné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přírozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmnáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací

Age&17mca

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence*

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without

any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou pozici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmnáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez

Aag&17Жα

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irreg-

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of

it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniackální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou

Aage&17a

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild,*

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarna-

tions of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou

Aag&17жa

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence

9/11 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without

any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou pozici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmnáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez nostalgie, bez sen-

Age&17Mα

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can*

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniackální perfekcionismus, asi podnícený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez nostalgie, bez sentimentu. Odvádí dobrou práci v jakékoli velikosti a přitom vypadá překvapivě moderně. J'ai refait Jannon plusieurs fois en plusieurs étapes jusqu'à arriver à la version la plus utilisable de cette année. Dans les années

Aag&17жa

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks

forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podnícený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresběné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí

Age&17Mca

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs...*

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still

looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez nostalgie, bez sentimentu. Odvádí dobrou práci v jakékoli velikosti a přitom vypadá překvapivě moderně.

Aag&17жаα

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world,

but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písмовými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozenost každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmnáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného ba-

Aage&17mca

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation,*

9/11 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.*

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podnětený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak krešbné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunktí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmnáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní:

Aag&17Жα

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild,

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of rein-

carnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podnícený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přírozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou

Aage&17mc

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was some-*

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarna-

tions of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přírozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou

Aag&17жa

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence

9/11 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without

any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniackální perfekcionismus, asi podnícený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez nostalgie,

Aag&17Mα

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a sur-*

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still

looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniackální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez nostalgie, bez sentimentu. Odvádí dobrou práci v jakékoli velikosti a přitom vypadá překvapivě moderně.

Aag&17жα

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of

9/11 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something

special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přírozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmnáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací

Aag&17Mα

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence*

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or

sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou pozici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmnáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli jsme množství jeho reinkarnací v digitálním světě, ale ta současná je něčím zvláštní: hledí kupředu, bez nostalgie,

Aag&17Жα

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities

9/11 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the

digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podnícený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písмовými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku

Age&17M

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of*

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is

something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přírozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou výjimkou. Na počátku sedmnáctého století „navrhoval fonty“ ve stylu raného baroka. Viděli

Aag&17жаα

16/20 In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was some-

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen

a number of reincarnations of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jan-

Aag&17mc

16/20 *In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild,*

9/11

In the 1990s, when I didn't enjoy the advent of computers, I wanted to reverently preserve inaccuracies, try to imitate the best of hand typesetting and letterpress. The fashion and dullness of the first imported fonts put me in the opposite position: searching for the poetics and unique spirit of the typeface and its creator, as opposed to the anonymous digital fonts of big companies. With the development of requirements for contemporary design, I got tired of those inaccuracies, and a maniacal perfectionism gradually set in, probably stimulated by Variable technology, when I can have small and large matrices in one file. I realized at high magnification how risky is to display picturesque inaccuracies at an inappropriate scale. In the days when one did not work with large font families, it was more like amateur archeology. With Jannon Neo, I am finally correcting the mistakes of the original version, both technical and drawing: the different tilting of the italics was somewhat wild, irregularities in the shaping of numbers and punctuation, the absence of important modern signs... There's a surprising amount that can and even needs to be improved to make the font stand up in today's world, but it's worth it. In the wide family of cuts, Jannon Neo gained a new contrast that was not in the antique design, but in the basic cuts I kept the original spirit. It is the nature of any good work to outlive its creator. Jean Jannon is no exception. At the beginning of the 17th century, he "designed fonts" in the early Baroque style. We've seen a number of reincarna-

tions of it in the digital world, but the current one is something special: it looks forward, without any nostalgia or sentiment. It does a good job at any size while still looking surprisingly modern.

V devadesátých letech, kdy mě nebavil nástup počítačů, jsem chtěl pietně zachovávat nepřesnosti, snažil se napodobit to nejkrásnější z ruční sazby a knihtisku. Módnost a otupělost prvních importovaných fontů mě dostala na opačnou posici: hledání poetiky a vlastního ducha písma a jeho tvůrce, v protikladu k anonymním digitálním fontům velkých firem. S vývojem požadavků na současný design se mi ty nepřesnosti a nedokonalosti omrzely a nastoupil maniakální perfekcionismus, asi podněcený technologií Variable, kdy v jednom souboru můžu mít malé i velké matrice. Ve velkém zvětšení jsem si uvědomil, jak riskantní je malebné nepřesnosti vystavovat v nevhodném měřítku. V dobách, kdy se nepracovalo s velkými písmovými rodinami, to spíš připomínalo amatérskou archeologii. U Jannonu Neo napravuji chyby původní verze a to jak technické, tak kresebné: různé naklonění kursiv bylo přece jen divoké, chyby v tvarování číslic a interpunkcí, absence důležitých znaků současnosti. Je toho překvapivě mnoho, co se dá a dokonce musí vylepšit, aby písmo obstálo v dnešním světě, ale stojí to za to. Jannon v široké rodině řezů získal nový kontrast, který v původní předloze nebyl, ale v základních řezech si zachoval původního ducha. Přirozeností každého dobrého díla je přežít svého tvůrce. Jean Jannon není žádnou

[illegible]